

Vänsterpress: Inför 2:a omgången av presidentvalet i Frankrike

Första omgången av presidentvalet i Frankrike ägde rum 23 april. Till helgen (7 maj) följer den andra omgången, där ”mittenkandidaten” Emmanuel Macron (kandiderar för ”rörelsen” *En Marche!*) ställs mot den högerextrema nationalisten Marine Le Pen (partiledare för *Front National*). Artiklarna diskuterar det kommande valet.

Om presidentvalets första omgång

[Vänsterpress om 1:a omgången av presidentvalet i Frankrike 2017](#)

MF 5/5 2017

Innehåll

Internationalen	1
<i>Debatt: Pest är värre än kolera – Le Pen är kvalitativt värre än Macron</i>	1
<i>Ledarredaktionen svarar: Mer komplicerat än ”antingen eller”</i>	2
Proletären	3
<i>Har Frankrike något val?</i>	3

Internationalen

Debatt: Pest är värre än kolera – Le Pen är kvalitativt värre än Macron

Anders Karlsson

Internationalen 4/5 2017

Anders Karlsson reagerar på Internationalens ledare 17/2017

Andra omgången av det franska presidentvalet 7 maj är knappast någon hemmaarena för oss med hjärtat till vänster när den liberala Emmanuel Macron går upp mot den extrema högerpopulisten Marine Le Pen, vars parti Nationella Fronten (NF) har sina historiska rötter i fascismen. Men är inte Macron trots allt en socialliberal mittenkandidat? Åtminstone är det så han vanligtvis framställs i etablissemangsmedia. Vid ett närmare synande av Macron i sömmarna är det dock snarare en nyliberal agenda som sticker ut. Han säger sig vilja genomföra reformer som underlättar för den fria företagsamheten, avskaffa förmögenhetsskatten, genomdriva ett sparpaket för den offentliga sektorn på 60 miljarder euro och avskeda 120 000 anställda.

Hur bör då vi inom vänstern ställa oss inför den andra valomgången? Här menar jag att Internationalens ledare 17/2017 hamnar fel när följande slutsats formuleras: ”I Frankrike gör vänsterkandidaterna Potou och Mélenchon rätt som vägrar stödja Macron” (här kan förtydligas att Mélenchon i elfte timmen gett Macron ett halvhjärtat stöd när han klarlagt att han inte kommer att rösta på Le Pen). Undertecknad vill istället mena att det finns fem vägande skäl för krafter på den franska vänsterkanten att inför andra valomgången uppmana till en röst på Macron:

Att uppmana till en röst på Macron betyder inte att man på något sätt gör avkall på sitt politiska oberoende eller ruckar på sina krav och ideologiska perspektiv – en röst på Macron betyder inget annat än en enkel handling vid valurnan i en situation där alternativet är efter värre.

Ett starkt val från Marine Le Pens sida, även om hon inte har någon chans att vinna, kommer att sända en stötvåg av positiv energi genom högerextrema krafter över hela Europa, och det i en tid när dessa krafter i många fall redan är på frammarsch – aktörer med allt från Sverigedemokraterna till Nordiska Motståndsrörelsen kommer att få en psykologisk vitamininjektion.

NF är en auktoritär politisk kraft, en framgång för den skulle ge krafter av det slaget ytterligare råg i ryggen i ett Europa där konstellationer av den sorten redan innehar regeringsmakten i Polen, Ryssland, Turkiet och Ungern. Det är inte för inte som Marine Le Pens parti förespråkar ett närmande till Putins Ryssland.

NF är otvivelaktigt ett rasistiskt parti. Bland sina krav har man ett tillfälligt totalstopp för all invandring, varefter den starkt ska begränsas. I övrigt förespråkar man en form av apartheid där jobb och förmåner först ska gå till ”äkta fransmän”. Framgångar för partiet förbistrar det politiska klimatet och riskerar att göra den vardagliga situationen ännu svårare för invandrare och papperslösa.

Klimatfrågan är vår tids stora ödesfråga och, liksom de flesta högerextrema partier, har NF en i det närmaste obefintlig miljöpolitik. Och, om man har någon, tar den sig en skepnad som i EU-parlamentet hösten 2016 då man profilerade sig genom att förkasta klimatförändringarnas existens.

I ledaren skrivs det, som alternativ till att rösta på Macron, ”vänstern måste istället hitta sin styrka i den folkliga förankringen. Det pågår ständigt rörelser i samhället, till försvar för välfärd och i kamp för rättigheter, antingen på arbetsplatsen, i bostadsområdet eller på andra områden. Det är dessa som måste utgöra den politiska ryggraden”. Men en röst på Macron står som sagt var inte alls i motsatsställning till försök att mobilisera och en skärpt utomparlamentarisk kamp. Det var just det som hände i presidentvalet 2002 när miljoner människor gick ut på gatorna och demonstrerade när det stod klart att Marine Le Pens far, Jean-Marie Le Pen, gått vidare till andra omgången, samtidigt som Le Pen väl vid valurnan – mot gaullisten Jacques Chirac – fick vidkännas ett svidande nederlag med endast 18,7 procent mot Chiracs 81,3 procent.

Sammantaget är en pest, som drar nästan fullständig död överallt där den far fram, kvalitativt värre än en koleraepidemi och Le Pen är en politisk sjuk kvalitativt värre än Macron.

Ledarredaktionen svarar: Mer komplicerat än ”antingen eller”

Johannes Jensen

Internationalen 5/5 2017

Karlssons uppräknings av Nationella frontens politik är så klart riktig, likaså resonemanget att en seger för Le Pen skulle stärka reaktionära högerkrafter världen över och få djupgående politiska följder. Men därefter delar vi helt enkelt inte uppfattning (eller snarare: vi drar inte samma slutsats). Det må vara hänt att starka siffror för Le Pen skulle ge råg i ryggen åt högnationalister i andra länder, men de krafterna är redan på frammarsch – och det är inte vänstern som står direkt ansvariga för den politiska situationen som i land efter land öppnar fältet för de mest unkna reaktionära krafterna. Det är högern.

De fascistoida krafter som vädrar morgonluft är inga isolerade samhällsfenomen och det är ingen slump att just den nyliberala eran som sett återkomsten av politiska krafter som ingen trodde skulle få en ny chans. Att tala om pest eller kolera leder fel. Då ger vi oss själva uppgiften att ta ställning mellan sjukdomen och smittan.

Att Mélenchon markerade att han aldrig skulle lägga sin röst på Le Pen finns det inget att invända emot – det är en självklarhet att ingen vänstermänniska kan se henne som något annat

än ett allvarligt politiskt hot – men huruvida vänsterns kandidater skall kampanja för högern är en annan fråga.

Att inte gå ut i ett aktivt stöd till en kandidat betyder i min värld inte att man jämför dem, bara att man inte knyter upp sitt förtroendekapital och sprider falskt hopp om en kandidat vars politiska eftermäle kommer att vara fortsatt katastrof, fortsatt militarisering av franska samhället, fler och hårdare nedskärningar, ytterligare vidgning av samhällsklyftor – det vill säga mer av den politik som gjort nationella fronten till landets näst starkaste politiska kraft. Allt talar för att Macron vinner och det är så klart mindre dåligt, men det kommer innebära ytterligare en mandatperiod av hård och bitter kamp i försvar mot militarisering och nyliberalisering – då är en bra utgångspunkt att inte ha hjälpt till att sprida falskt hopp kring den blivande presidenten.

Proletären

Har Frankrike något val?

Marcus Jönsson

Proletären 3/5 2017

Det blev de två väntade kandidaterna som möts den 7 maj i den andra avgörande omgången i det franska presidentvalet. Emmanuel Macron mot Marine Le Pen.

Att den arbetarfientlige liberalen Macron fick flest röster i den första omgången glädde hans gamla kollegor på aktiemäklarkontoren. Franska aktieindexet CAC40 steg med fyra procent när valresultatet var klart.

Så är Macron också fullt ut deras man. Det är han som ska rädda EU-projektet och lugna finansmarknadens nervositet över att ett av unionens viktigaste länder skulle kunna få en president som kan spräcka deras stormaktsbygge.

Som vanligt är det arbetarna som får betala börshajarnas belåtenhet om Macron nu blir president. Med privatiseringar och en underbart flexibel arbetsmarknad, där alla som inte lyckas i entreprenörsparadiset får vända och vrida på euromyntens för att få mat på bordet.

Inte för att Le Pen på något vis är ett bättre val. Det hjälper inte att hon har tagit en paus som partiledare för Nationella Fronten för att lättare kunna få röster från väljare som vill slippa rösta på hennes parti med dess djupa bruna rötter.

Efternamnet som hon delar med sin far lyfts inte heller fram i valkampanjen – ”Marine President” är det enkla favoritbudskapet på affischerna. Självt är hon en superopportunist som har ändrat uppfattning allt efter väljaropinionen i snart sagt varje fråga förutom invandringsfrågan. Och även där har hon ändrat tonen och övergett sin pappas rashat till förmån för en mer gångbar retorik om kulturer som krockar.

Det tål annars att påminna om att det inte är första gången en Le Pen går vidare från första omgången. 2002 blev Jacques Chirac president efter att ha slagit Jean-Marie Le Pen i den andra. Men en stor skillnad mellan då och nu är djupet i socialdemokratins fall. Då fick den sittande presidenten Lionel Jospin bara 0,68 procentenheter färre röster än Le Pen den äldre i den första omgången. I årets val fick Socialistpartiets kandidat Benoit Hamon endast 6,36 procent av alla röster.

När Socialistpartiet de senaste decennierna har fört en nyliberal politik när de haft regeringsmakten – ofta med direkt stöd av det gamla kommunistpartiet PCF – har Marine Le Pen trots Nationella frontens antifackliga tradition lyckats göra stora inbrott i arbetarklassen.

Och med Macron som motpol har Le Pen fått det enklare att vinna fler arbetarröster än om vänsterkandidaten Mélenchon blivit hennes motståndare.

Ett belysande exempel är de båda kvarvarande kandidaternas besök i Macrons hemstad Amiens förra veckan. I Amiens strejkar 295 arbetare på Whirlpools fabrik för att deras jobb hotas när verksamheten ska outsourcas till Polen.

I det läget åker Macron dit med budskapet att stoppad globalisering inte är lösningen på deras problem och att det inte gärna går att göra det olagligt att sparka folk. Mottagandet blev som han förtjänade, han blev utbuad och utvisslad.

Marine Le Pen såg sin chans och åkte snabbt dit hon också. Till skillnad från Macron, som först satt i ett mötesrum i den lokala handelskammaren, åkte hon direkt till strejk-vakten. Hon lovade att fabriken skulle bli kvar om hon blir president, kallade sig arbetarnas vän och det ropades ”Marine President” i arbetarhopan.

Men Marine Le Pen är knappast arbetarnas vän. Hon är kapitalets kandidat lika mycket som Macron är det. Att de EU-älskande kapitalisternas förstahandsval är Macron betyder inte att de inte skulle stå ut med den mindre rumsrena Le Pen.

Det har gnällts från liberalt håll på att Mélenchon inte direkt uppmanade sina väljare att rösta på kapitalets guldgosse Macron när han själv var ute ur racet. Han borde sluta upp bakom vem som helst som står mot extremhögerens kandidat, är resonemanget. Översatt till verkligheten: han borde uppmana folk att rösta på en extremare variant av den nyliberala politik som lagt den ekonomiska grunden till att Nationella Fronten kunnat växa sig stark.

Kommunisterna i PRCF har en annan linje. De agiterar på arbetsplatserna för att få arbetare att se igenom Le Pens lögn och inte rösta på henne, men inte heller på Macron. Inte heller de två andra små kommunistpartierna PRC och PCRF uppmanar folk att rösta på Macron.

Det gör däremot det fullständigt urartade gamla kommunistpartiet PCF, bland annat med argumentet att Le Pen tillsammans ”med Donald Trump, Vladimir Putin, Bashar al-Assad och de europeiska högerextrema rörelserna som allierade, skulle hota säkerheten i världen om hon var Frankrikes president”.

När USA-imperialismen – för närvarande med just Trump som galjonsfigur – härskar genom bomber och stöd till allehanda terroristorganisationer hotas alltså inte säkerheten i världen, enligt PCF. Man kan fundera på vad människor i Syrien och Jemen tycker om den säkerheten. Och på hur lugnt och tryggt det har blivit i länder som Irak, Afghanistan och Libyen.

Varken Extremhögerkandidaten Le Pen eller bankmannen Macron skulle göra världen säkrare för arbetare och fattiga. Ingen av dem har heller lösningen på Frankrikes ekonomiska problem, med en cementerad arbetslöshet på tio procent. Vägen framåt ligger i arbetarklassens kamp för sina intressen, för ett Frexit och i slutändan för socialismen.